

Hồi thứ hai mươi ba

Ta hội phục ta

Thóp thân hình, Lưu Hương lướt tới, xuyên qua khoảng giữa hai gã gia nô của đảo Biên Bức. Khi cả hai phát giác ra, chúng không còn kịp làm một phản ứng nào. Cùi chỏ đánh ra, chạm vào sườn chúng. Lưu Hương vốn nhanh thân thủ, hiện tại chàng cần hành động nhanh hơn và nhanh cực độ. Dĩ nhiên, hai gã đó bị loại ngay. Rồi Lưu Hương quay mình về hướng nam nhân.

Đông Tam Nương đã bị đánh bay ra xa rồi. Thấy Lưu Hương lướt tới, y cao giọng hỏi:

- Người là ai?...

Một phát chuông như trời giáng do Lưu Hương tung ra bắn vào y. Nhưng, y có chuẩn bị, thành ra tránh khỏi.

Người đến được Biên Bức đảo, đâu phải thuộc hạng tâm thường? Y hoành thân, đảo độ, phản công ngay. Y sử dụng ngạnh công theo thủ pháp Đại Suốt Bi, pháp chiêu, gió chuông rít vu vu, trước hết tạo khí thế áp đảo tinh thần địch. Nhưng y tính sai, bởi đối tượng là Lưu Hương. Bởi gian phòng tối quá, người ta không thể dùng mắt quan sát, nhưng người ta nghe tiếng gió mà nhận định vị trí địch. Cho nên dùng thứ ngạnh công trong trường hợp này, có khác nào tự tiết lộ tư thế cho địch nhắm đúng mà đánh vào?

Y vừa đánh trả một chuông, là bị nắm đúng mạch môn. Y nằm mộng cũng không tưởng nổi mình gặp một địch nhân đáng sợ. Y đâu phải là một tay vừa? Đành rằng trên đời vẫn có người tài giỏi hơn y, song xuất phát một chiêu mà chế ngự nổi y, thì dù cho y, y cũng không tin là có bậc tài giỏi như vậy! Và bây giờ, con người tài giỏi đó đang đối lập với y, đang chế ngự y!

Bây giờ, thì y chỉ còn là một cái xác thông thường, cái xác còn sống, nhưng không cử động được! Y kêu lên:

- Người...

Vô ích, lưỡi của y cũng cứng luôn! Câu nói chỉ được buông ra một tiếng, còn lại bao nhiêu lời thì lúng túng trong yết hầu chờ lưỡi đưa ra. Lưỡi bất

động rồi, lời trở về bụng dạ ngay. Bởi Lưu Hương điếm vào mấy nguyệt đạo trên mình y, không cho y nhit động, không cho y phát âm.

Một giọng nói vang khê bên tay y:

- Ghi nhớ! Các nàng đó cũng là con người! Họ không là con vật đâu nhé!

Là con người, thì phải bình đẳng với người! Là con người, tất phải được tôn kính. Dù xã hội có nhiều giai cấp, song giai cấp không là cái mức đo lường phẩm cách con người!

Giai cấp là sự thành công của thủ đoạn, có thể thôi! Không ai có quyền xem rẻ sanh mạng của đồng loại.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Trên Biên Bức đảo, người ta xê dịch bằng xúc giác, như bầy dơi bay liệng. Lúc bay, dơi phát xuất một thứ thính âm đặc biệt. Thính âm đó loan ra, chạm vật, dơi có cảm giác liền. Đó là thứ âm ban độc đáo của loài dơi.

Bây giờ, Lưu Hương nghe tiếng vang của thứ âm ban đó từ bốn phía vọng đến. Chàng biết, người trên đảo Biên Bức đang bay đến chỗ chàng đứng. Chàng là điểm hấp lực trung tâm, thu hút cái đám người dơi, hay dơi người. Tuy nhiên, những ổ mai phục chưa phát xuất một phản ứng nào.

Chúng chưa phát động các cơ cấu phòng thủ, như bắn tên độc, phóng ám khí, là vì ở đây có khách của họ mới từ lục địa đến, những khách đó đang tìm hoa trong địa ngục này!...

Một lẽ nữa, khiến họ chưa phát động, là thực sự họ chưa hiểu việc gì đã xảy ra, nên chẳng ai dám vọng hành. Hiện tại thì họ đã hiểu rồi! Bất cứ ai, vào nơi đây, không ai làm sao đối phó với họ nổi, bởi họ có ưu thế hơn ngoại nhân. Nhiều ưu thế chứ không phải một.

Phàm trong một cuộc tranh chấp, nắm được một ưu thế là quá đủ rồi. Huống hồ nhiều ưu thế? Một, là họ khỏe, chờ địch. Hai, là họ vĩnh viễn ở trong hắc ám, như người bên ngoài quen với dương quang. Họ thấy địch, địch không thấy họ. Ba, là địa thế! Họ biết nơi nào là cam bẫy để tránh. Lưu Hương dù là tay siêu việt, cũng phải nhượng họ ít nhiều, bởi ba ưu điểm đó.

Tuy nhiên, chàng có thể tạm thời tránh nguy cơ, bằng cách hoặc giả rời ngay nơi đó, hoặc giả dùng thuật Bích Hồ du tường bò theo vách lên tầng

trên. Và chàng thuộc hạng người cẩn thận, chỉ khi nào không thể được, thì mới chấp nhận một cuộc xô xát thôi.

Đông Tam Nương thấp giọng bảo:

- Rút lui ngay! Đến phía trước mặt đó, rẽ qua hữu...

Lưu Hương nắm tay nàng, thốt:

- Chạy!

Đông Tam Nương lắc đầu:

- Ta không đi! Ta nhất định ở lại đây, tìm chiếc điều trao cho nàng!

Lưu Hương thở dài, không nói chi nữa. Chàng còn nói gì hơn, nàng không màng, nàng chỉ nghĩ đến chiếc điều! Thì chiếc điều đó có giá trị hơn tánh mạng nàng vậy! Nếu là người nào khác, hẳn phải cho là nàng ngu ngốc, điên khùng, và có thể bỏ rơi nàng lại đó, hay miễn cưỡng lôi nàng đi.

Lưu Hương không ngăn trở nàng, cũng không bỏ rơi nàng. Chàng bằng lòng ở lại với nàng. ở lại để giúp nàng tìm chiếc điều. Chiếc điều biểu hiện niềm tôn kính một cá nhân, biểu hiện nhân tánh của nàng. Lưu Hương phải giúp nàng phục hồi nhân tánh!

- Sau rồi có tìm được chiếc điều đó không?

Chính Hồ Thiết Hoa sau khi nghe thuật sự tình hình, hỏi Lưu hương câu đó!

Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên là được!

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Tìm được chiếc điều, nhưng người lại mất mạng, ích gì!

Lưu Hương mỉm cười:

- Chứ mạng nào đang đối thoại với người đây?

Hồ Thiết Hoa lại thở dài:

- Người quả thật là con người tốt phúc! Đi đến đâu đều gặp may mắn cả! Trong hắc ám, tìm được một vật nhỏ như thế tài lắm đấy! Ta có cảm tưởng người mò kim đáy biển!

Lưu Hương cười nhẹ:

- Kim, không có mùi.

Hồ Thiết Hoa trở mắt:

- Mùi? Mùi gì trong vụn này?

Lưu Hương giải thích:

- Chiếc điếu găng liền với bao thuốc, điếu rớt xuống, bao mở tung, thuốc bắn ra, mùi thuốc bốc lên. Trong hắc ám, tìm vị có mùi bằng mũi, dễ như ngoài ánh sáng tìm vật bằng mắt!

Hồ Thiết Hoa phục liền. Rồi tạt lưỡi, thở ra, sau cùng y tán:

- Ngươi quả là bậc thiên tài!

Lưu Hương gật đầu:

- Lắm lúc, ta cũng phục ta luôn!

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Khỏi óc ngươi linh nghiệm cái đó ta hiểu rồi. Nhưng, chiếc mũi ngươi, linh nghiệm từ lúc nào thế?

Lưu Hương đáp:

- Chẳng phải linh nghiệm gì cả, chỉ vì mũi ta có bệnh, nghe mùi thuốc là chảy nước ngay. Do đó ta tìm ra chỗ chiếc điếu rơi dễ dàng!

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Lắm lúc, ta tự hỏi, tại sao, cứ mỗi lần gặp khó khăn, là đến phút cuối ngươi mới có chủ ý? Và luôn luôn có biện pháp hóa tiêu mọi nguy hiểm. Ngươi có tài, hay có phúc?

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Lưu Hương trao cái bao đựng thuốc cho nữ nhân đáng thương hại đó. Nàng muốn có cái bao ấy, chứ không là chiếc điếu. Sở dĩ phải đòi hỏi như vậy, là vì hai vật trên mình nam nhân không rời nhau, có cái này thì phải có cái kia. Nàng khóc, lệ nàng rơi xuống tay chàng. Lệ đó, hẳn phải quý, vì ý nghĩa của lý do khiến cho nó trào tuông. Chính nàng cũng không tưởng là mình đổ lệ được, bởi hạng người như nàng thì làm gì còn lệ để đổ nữa?

Bây giờ thì nàng chết đi, cũng chẳng quan hệ gì. Bởi nàng đã tìm được nhân tánh, sự tôn kính tìm được bao đựng thuốc.

Lưu Hương còn ở đó. Không ở cũng không làm sao hơn, vì chàng không làm sao hơn, vì chàng không thể chạy đi. Bốn phương tám hướng, sự kỳ dị phát sanh, gian nhà đó hiển nhiên bị bao vây chặt chẽ. Chẳng biết có bao nhiêu người quanh bên ngoài, và số người đó ra sao. Đến cả vách nhà, vách núi, cũng phát xuất thanh âm, điều đó chứng tỏ cuộc bao vây cực kỳ quan trọng.

Lưới, còn có mắt, có lỗ hổng. Vòng vây này đặc như vách đá tường đồng, con kiến không chui qua lọt! ở trong đó, Lưu Hương tránh sao khỏi bị chúng bắt? Chàng không nẻo nào để thoát đi, nếu Hồ Thiết Hoa lâm vào trường hợp chàng, thì y đã tung phá vòng vây, đánh nhau trí mạng. Lưu Hương không hồ đồ như vậy. Lúc tối nguy hiểm, chàng luôn luôn có phương pháp tối diệu ứng phó với tình hình. Gian nhà đó, ngang hai trượng, dài ba trượng, có một chiếc giường, một chiếc bàn, một chiếc ghế. Nhà không cửa sổ, duy nhất có một lối ra vào thôi.

Gian nhà như cái chậu. Lưu hương ở trong cái chậu đó, người đến bao vây, tối thiểu cũng trên hai trăm, nhưng vào lúc đó thì chỉ có bảy tám mạng, mạng nào cũng cầm nơi tay một gậy rất nhỏ, rất dài.

Gậy đó như cái vôi xúc giác của loài côn trùng, như con mắt của chúng. Bao nhiêu người đó, lục lạo tìm kiếm hai người trong một cái chậu, thì có gì dễ hơn? Nếu gậy của chúng chạm vào mình, là Lưu Hương cầm như đi đời.

Chúng cầm gậy, quơ khắp nơi, xoi mọi góc, trên bàn trên giường, dưới gầm bàn, gầm giường, đến cả nóc nhà. Nhưng không có Lưu Hương. Thế chàng biến đâu mất. Rồi còn Đông Tam Nương nữa, nàng cũng biến đi đâu? Không ai biết tại sao cả hai mất dạng!

Bọn vào lục soát đâm ra hoảng sợ. Chúng quay lại nữ nhân kia, tra hỏi:

- Người? ở đâu?

Nữ nhân hỏi lại:

- Người? Ai? Nơi đây làm gì có người ngoài?

Bọn đó hỏi:

- Nếu không có người ngoài, thì làm sao có ba kẻ chết?

Nữ nhân đáp:

- Làm sao tôi biết được? Tôi có thấy gì đâu? Chỉ nghe một vài tiếng kêu thét kinh hãi, biết đâu họ không tự sát hại nhau?

Giọng nàng run run, chùng như bị tra khảo quá, đã không chịu đựng nổi. Nàng cắn răng, để mặt chúng hành hạ, không hề tiết lộ sự thật.

Bỗng, có người hỏi:

- Kẻ chết là ai?

Một người cung kính đáp:

- Triệu Cương, người phủ Đại Danh? Và hai anh em sáu mươi chín trong đội tuần thám.

Lưu Hương giật mình, thâm nghĩ:

- Triệu Cương, có cái hiệu là Đơn Chương Khai Bích, một nhân vật hàng nhất, hàng nhì trong võ lâm ngày nay, không ngờ với một chiêu là ta có thể hạ sát y?

Thì ra chàng đã phát ra một lực lượng cực mạnh! Và chỉ trong những lúc khẩn cấp, con người mới phát huy tận công lực, một cách vô ý thức!

Đình Phong trầm ngâm một chút, rồi từ từ thốt:

- Ba người đó không chết! Các người hồ đồ quá, nên không phân biệt được người sống với người chết! Không ai đâu!

Có tiếng Triệu Cương rên. Đình Phong hỏi:

- Việc gì xảy ra? Ai điểm huyết các hạ?

Triệu Cương căm hận:

- Tại hạ nào biết được! Đến cả bóng hình, còn chưa thấy, làm gì biết là ai?

Đình Phong lại hỏi:

- Hấn dùng thủ pháp gì, điểm huyết các hạ?

Triệu Cương đáp:

- Không hiểu được! Trong lúc mơ hồ, tại hạ bị điểm trúng! Thế các vị không bắt được hấn sao?

Đình Phong thở ra:

- Không!

Một người cất tiếng:

- Bọn tiểu nhân bao vây chặt chẽ quanh đây, dù cho ruồi muỗi cũng không bay lọt.

Đình Phong lạnh lùng:

- Ruồi muỗi không bay lọt, nhưng người chui lọt!

Triệu Cương thở dài:

- Hấn quả thật chẳng phải là người! Hấn phải là quỷ! Bình sanh tại hạ chưa hề thấy ai xuất thủ nhanh như hấn!

Đình Phong thốt:

- Đáng lẽ cách hạ phải đoán là ai!

Triệu Cương hỏi:

- Các hạ biết hắn là ai?

Đình Phong gật đầu:

- Ủ!

Triệu Cương hỏi gấp:

- Ai?

Đình Phong buông gọn:

- Lưu Hương!

Triệu Cương nghe rợn người. Lâu lắm y ấp úng:

- Sao... Các hạ biết... là hắn?

Đình Phong lạnh lùng:

- Nếu người đó không phải là Lưu Hương, thì các hạ đã bị chết để diệt khẩu rồi!

Đạo Soái Lưu Hương vô luận trong tình huống nào, vẫn không giết người. Hơn mấy năm qua, bao nhiêu dính líu trên đời, bàn tay không vấy máu, chỉ có mỗi một mình Lưu Hương! Điều đó, Triệu Cương hiểu rất rõ!

Ngày nay, y gặp Lưu Hương, y tự hỏi, cuộc gặp gỡ này may mắn hay xui xẻo?

Đình Phong nín lặng giây lâu, bỗng ra lệnh:

- Toàn thể lui vào vị trí!

Có người hỏi:

- Lui? Nhưng...

Đình Phong cười lạnh:

- Không lui thì làm gì đây? Chẳng lẽ Lưu Hương trở lại cho các ngươi bắt! Chờ hắn trở lại à?

- Người lúc đó nấp tại đâu?

Hồ Thiết Hoa nghe thuật đến đó liền hỏi.

Lưu Hương cười, đáp:

- Trên giường. Bọn ta vẫn nằm ngay trên giường.

Hồ Thiết Hoa suýt kêu lên:

- Trên giường? Hai cái xác to lớn, nằm phình phình trên giường, trước con mắt chúng? Chúng chết hay sao mà chẳng trông thấy?

Lưu Hương cười, tiếp:

- Ta có cách riêng của ta chứ!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Cách gì? Không lẽ trên giường có cơ quan?

Lưu Hương lắc đầu:

- Làm gì có cơ quan? Bất quá, trên giường chỉ có một chiếc chăn thôi!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người dùng cách chi? Không lẽ người biến thành xú trùng thật sự, chui vào chăn, nằm xếp re?

Lưu Hương cười hì hì:

- Đâu người thử đoán xem, ta dùng cách gì nào?

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

- Ai mà đoán được cách quý của người!

Lưu Hương giải thích:

- Thực ra, cách đó không lạ chi cả. Ta bảo Đông Tam Nương nằm tại một đầu giường, ta nằm ở đầu kia, cả hai có chiếc chăn phủ bên trên, cho thật thẳng. Chúng rà gậy ngang trên, chẳng gặp gì, cho rằng chiếc giường không người nằm đâu, chúng ta ẩn nấp ở dưới chăng?

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc, thở dài, đoạn thốt:

- Đúng vậy, phương pháp đó chẳng lạ lùng cái con khỉ gì cả. Tuy nhiên, ta dám chắc, chỉ có người mới nghĩ ra nó thôi!

Lưu Hương mỉm cười:

- Ta đã tính kỹ, biết chẳng bao giờ chúng đến nằm trên giường! Hà huống chiếc chăn lại thẳng thớm, thì một hình thể nào phơi lộ bên trên, y như mặt giường bằng phẳng.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Nếu lúc đó, có một điểm sáng, thì các người kể như khổ lớn!

Lưu Hương thốt:

- Người đừng quên, Biên Bức đảo cấm nặng cái việc gì gây ánh sáng! Phàm sự gì cũng thế, có bề mặt tức có bề trái, có lợi tức có hại. Biên Bức công tử có biết đâu, hắc ám là phòng tuyến bảo vệ hòn đảo, nhưng lại là một phương tiện giúp ta rất nhiều!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tuy nhiên, chúng tuần thám rất kỹ như vậy, người làm sao thoát đi được?

Lưu Hương đáp:

- Họ vừa rút lui, là ta đi liền. Ta hiểu sau cái biến cố đó thì họ tuần thám cẩn mật hơn. Nhưng khi rút lui làm gì cũng có hỗn loạn ít nhiều, ta nhân sự hỗn loạn đó, đi ngay. Nếu chậm trễ mất cơ hội, thì đừng mong thoát khỏi tay họ.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Trong hắc ám, có tiếng chân hai người. Hai người tiến đến. Trong hai người, có một nặng bước hơn, còn người kia thì bước nhẹ hơn quý. Nếu Hồ Thiết Hoa không áp tay sát mặt nền, thì không bao giờ phát hiện ra tiếng chân nhẹ đó. Người bước nhẹ như vậy, không phải là Lưu Hương thì còn ai nữa!

Hồ Thiết Hoa hy vọng, ướm thử:

- Lão Xù Trùng?

Người đó hỏi lại:

- Tiểu Hồ?

Điềm hy vọng cuối cùng tan biến, Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Con mẹ nó! Người đến đây làm chi? Cái tài của người vẫn sáng chói mà! Người đến đây một mình? Tự người đến?

Lưu Hương mỉm cười:

- Đương nhiên tự ta đến! Mà ta đâu có phải là con cá?

Chàng mở lưới, giải huyệt luôn cho Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Ta là cá! Cá chết! Người tài hơn ta nhiều!

Trương Tam cũng được giải huyệt, rồi hấn hỏi:

- Làm sao người biết bọn ta ở đây?

Lưu Hương đáp:

- Nhờ vị bằng hữu của ta đưa đến.

Trương Tam kinh ngạc:

- Bằng hữu của người? Ai?

Lưu Hương đáp:

- Nàng là Đông Tam Nương! Ta tin rằng sau này rồi các người và nàng cũng sẽ trở thành bằng hữu với nhau!

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

- Đương nhiên! Bằng hữu của người, là bằng hữu của ta! Rất tiếc, hiện tại ta không thấy nàng!

Rồi y hỏi:

- Đông Tam Nương! Mạnh giỏi chứ! Tại hạ là Hồ Thiết Hoa, gã kia là Trương Tam!

Đông Tam Nương đáp:

- Mạnh giỏi.

Giọng nàng hơi run, có lẽ vì nàng không hề có bằng hữu, bình sinh không ai xem nàng như bằng hữu.

Lưu Hương hỏi:

- Còn Kim cô nương?

Trương Tam đáp:

- Không biết nữa! ... Có lẽ Tiểu hồ biết, nhưng khi nào hắn chịu nói ra!

Lưu hương lại hỏi:

- Tại sao?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, rồi nghiêng răng đối đáp:

- Chúng ta khỏi tìm nàng!

Lưu Hương kinh hãi:

- Không lý nàng đã...

Hồ Thiết Hoa đáp luôn:

- Nàng không hề nhảy ra khỏi cỗ xe!

Trương Tam kêu ý một tiếng khẽ:

- Thật vậy?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Ta ở bên cạnh nàng từ lúc đầu, đếm đến năm mươi, lập tức ta tung mình lên, còn nàng thì vẫn đứng chờ tại chỗ. Không thể nào ta làm được!

Trương Tam lấy làm lạ:

- Tại sao nàng không nhảy?

Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Nàng là lão bằng hữu của người trên đảo kia mà! Thì nàng còn theo bọn ta làm chi? Biết đâu cỗ xe đó là mưu mô của nàng, do sự quan thông của nàng với người trên đảo mà có?

Lưu Hương thở dài:

- Người nghi oan cho nàng hai lượt rồi, đừng tái phạm lần thứ ba nữa!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Người cho ta là nói oan uổng cho nàng?

Lưu Hương gật đầu:

- ù!

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Vậy người giải thích lý do nàng không đi theo chúng ta cho ta nghe đi! Chẳng lẽ nàng không đếm đến năm mươi!

Lưu Hương thở dài:

- Nàng không theo chúng ta, là nàng vì chúng ta đó! Nàng vì người đúng hơn.

Hồ Thiết Hoa suyt kêu lên:

- Nàng vì ta! Vì muốn đẩy ta vào lưới?

Lưu Hương thốt:

- Nàng đâu có biết bên dưới có cạm bẫy?

Hồ Thiết Hoa cãi:

- Có biết mới không nhảy chứ! Không biết thì sợ gì mà không nhảy?

Lưu Hương mỉm cười:

- Nếu Biên Bức công tử thấy cỗ xe không, vô duyên vô cớ chạy vào, thì nhất định là nghi ngờ có người lén lút xâm nhập bằng lối khác. Và nhất định là đề cao cảnh giác hơn. Cho nên Kim cô nương cố ý ở lại trong cỗ xe, cho cỗ xe có người, cho Biên Bức công tử không nghi ngờ. Nàng hy sinh, để thành toàn chúng ta đó!

Đông Tam Nương chột thở dài, rồi bảo:

- Cái gì người cũng biết rõ, thay thế người vắng mặt biện luận rất xác đáng! Người nắm chặt ruột gan của người ta trong tay!

Lưu Hương tiếp:

- Nếu nàng nói ra, đã chắc gì người chịu cho nàng hy sinh như vậy?

Hồ Thiết Hoa dậm chân rồi lẩm nhẩm:

- Ta thật là một kẻ ngốc, chẳng biết khôn biết dại, biết hại lợi chút nào!

Lưu Hương hỏi:

- Ở đây còn có một vị bằng hữu, chẳng rõ ai vậy?

Trương Tam thốt:

- Nhất định người không đoán được là ai!

Lưu Hương thông thả hỏi:

- Có phải là Câu huynh chăng?

Trương Tam giật mình, cười khổ:

- Người là một vị thần tiên hay sao ấy! Làm sao người lại biết là y?

Đương nhiên chàng phải biết! Chàng biết và chàng hiểu con người của Câu Tử Trường. Một con người có hành động vừa qua, sớm muộn gì rồi cũng phải có cái kết cuộc như thế đó.

Chàng hỏi:

- Câu huynh thọ thương có nặng lắm không?

Câu Tử Trường vừa rên vừa đáp:

- Hương Soái không cần quan tâm đến tại hại! Tại hạ phải thọ nhận sự báo ứng! Các vị cứ đi đi, Biên Bức công tử tại tầng trên hết đó, có lẽ hiện giờ đang yến ẩm linh đình với khách!

Bỗng, một giọng lạnh vang lên:

- Họ không đi! Họ phải ở đây, để cùng chết với các hạ!

Hồ Thiết Hoa vọt mình ra ngoài liền. Nhưng, cửa đóng lại đúng lúc. Cửa bằng đồng dày bốn năm thước! Cửa dày như thế, thì vách dày hơn. Nếu cửa đóng và khóa từ bên ngoài, thì bọn Lưu Hương cầm như bị chôn sống dưới phần mộ!

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người làm cách nào vào lọt trong này?

Lưu Hương đáp:

- Bên ngoài có khoá. Ta mở khoá mà vào!

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Vào rồi, người có đóng cửa lại không?

Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên là có! Khi nào ta lại để cửa mở cho họ phát hiện sự nghịch thường!

Hồ Thiết Hoa hỏi luôn:

- Có ai biết người vào đây chăng?

Lưu Hương thở dài:

- Bên ngoài không có người canh cửa, có lẽ họ cho rằng những ai bị giam bên trong đều không thể vượt ngục đá, thoát đi!

Hồ Thiết Hoa hơi run giọng:

- Thế thì người vừa rồi đó, từ đâu đến?

Lưu hương làm sao biết được điều đó?

Trương Tam thốt:

- Có thể... người đó bám sát theo sau người, đi luôn đến đây...

Lưu Hương tiếp:

- Có thể.

Hồ Thiết Hoa không đành lòng được, kêu lên:

- Có người theo dõi người ở phía sau, mà người chẳng hay biết gì cả, thế là nghĩa gì chứ? Người đó là quỷ à?

Trương Tam xì một tiếng:

- Người kêu la làm chi? Những địa phương như thế này cũng có quý lắm chứ! Người còn kêu la nữa quý sẽ đến tìm người đấy!

Hồ Thiết Hoa nghiêng răng mấy lượt, rồi gằn giọng đáp:

- Ta muốn biến thành quý, thì chẳng bao giờ ta sợ quý đâu!

Trương Tam hỏi:

- Ai có môi lửa nơi tay?

Hồ Thiết Hoa xì trả lại:

- Còn ai có môi lửa chứ? Người đừng quên, là chúng ta được người vớt từ dưới nước lên đó nhé!

Câu Tử Trường vụt thốt:

- Tại hạ có đây! Trong ống đồng của tại hạ, có vật đánh lửa!

Trương Tam cả mừng:

- Thế các hạ không bị người lục soát mà lấy rồi sao?

Câu Tử Trường không đáp câu hỏi, cứ tiếp luôn:

- Vật đánh lửa của tại hạ, do Phích lịch tại Bắc Kinh sáng chế, cung cấp cho nhà vua, nó có nhiều đặc điểm, chẳng hạn không sợ nước...

Trương Tam chận lời:

- Tại hạ cũng có nghe nói, một vật nhỏ như vậy, song lại có giá trị ngàn vàng. Không mấy người mua được nó!

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Có rồi đây! Vật đánh lửa nằm ở chỗ này đây!

Đông Tam Nương vụt cất cao giọng:

- Không được đâu! ở đây, không ai được đốt đèn, đốt lửa!

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Không đốt lửa, đốt đèn là để tránh bị phát giác. Chúng ta đã lộ hành tung rồi, thì còn sợ gì nữa?

Rồi y cười, cười xong mấy tiếng, tiếp luôn:

- Hà huống, tại hạ đang muốn thấy mặt cô nương! Để sau này nhận diện được bằng hữu của lão Xú Trùng!

Đông Tam Nương cất giọng khẩn thiết:

- Đùng! Đùng! Xin bằng hữu đừng đốt lửa! Ngàn vạn lần đừng!

Nàng lộ ý niềm sợ hãi quá rõ rệt. Nguy hiểm nàng xem thường, cái chết, không ngần, tại sao nàng sợ ánh sáng?

Lưu Hương chợt nhớ ra, nàng trần truồng, vội cởi chiếc áo choàng bên ngoài, khoác lên mình nàng. Trong khi đó, nàng luôn miệng vang câu, giọng càng lúc càng run. Vô ích. Hồ Thiết Hoa đã bật lửa lên rồi!

Một điểm sáng loé lên, mọi người đều sững sờ! trong bóng tối vĩnh cửu, nếu có một điểm sáng, thì ai cũng phải mừng, phải vui chứ! Vui, mừng, hay không, tự mọi người hiểu lấy. Nhưng, hiện tại thì người nào cũng lộ vẻ kinh dị, mừng tượng bị ai...

Tại sao? Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về Đông Tam Nương! Nàng đẹp không thể tả! Nhưng tiếc thay, hằng là con người trời sanh để mà không bao giờ trông thấy ánh sáng! Nàng thiếu đôi mắt.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***